

Hi ha notícies que posen damunt la taula uns fets que amb una sola informació aclareixen una colla d'idees. Montserrat Radigales, corresponent a Anglaterra d'un periòdic barceloní, va trametre una crònica publicada a les pàgines esportives. I es veia de seguida que la qüestió anava molt més enllà de la pràctica del futbol, tot i que els protagonistes pertanyien a un equip d'aquesta especialitat.

La selecció sub-21 d'Albània en va fer una com un cove fins al punt que va passar -en bloc- tota una nit d'un cap de setmana en una comissaria de Londres. Els joves albanesos visitaven per primera vegada un país occidental, i van evidenciar que algú els havia entabanat contant-los les excel·lències i el fast d'aquest món que desconeixien, tot deambulant per uns grans magatzems de Heathrow, currull de mercaderies temptadores posades a l'abast de la mà, els nois

albanesos es van creure que allò era la demostració palpable d'una prosperitat tan ostentosa que no calia pagar pels productes que els vinguessin de gust. Van omplir-se'n bosses i butxaques, amb una innocència tan visible que la policia els va alliberar després de l'únic requisit de restituir els béns expropiats.

Es tracta, se m'acut, de la màgia de les botigues sumptuoses i dels aparadors

dors resplendents, plens d'articles altament desitjables. És una màgia que ens enganya una mica (i a vegades molt) als habitants dels països de l'Est i als de l'Oest. Als de l'Est perquè els pot ocórrer, encara que no sempre amb la desestabilitzadora empenta dels futbolistes albanesos, que els enteli el seny el somni d'una abundància d'aparadors i de comerços. Als de l'Oest, perquè ja ens passa que el fet de poder-nos aturar davant dels aparadors d'una joieria (com a exemple ampliable a altres rams de luxe) ens sembla un senyal de llibertat, tot i saber que no podem entrar a la botiga i comprar-hi res. Sembla una conclusió de demagògia barata, però no es pot negar que es presta a meditacions pertorbadores.

Ferran Torrent

Libertat condicional

Pere Calders

Pànic

Ignore fins a quin punt són fiables les enquestes que atorguen a Unió Valenciana l'Ajuntament de València. Encara falta un any llarg per a les eleccions municipals i no deixa de ser una hipòtesi la insistent filtració de l'enquesta. En un any poden ocórrer moltes coses, fins i tot que Maria Consuelo Reyna es retire del periodisme a fi d'atendre com cal la família. Siga com siga, el pànic s'ha estès entre les bones persones que configuren l'espectre progressista de la ciutat. D'altra banda, el PSPV-PSOE, amo indiscutible del comportament socio-polític, ha admès la possibilitat d'arribar a acords puntuals amb partits situats a la seua esquerra. A la seua dreta no en queden massa.

Per sort, nosaltres els valencians ja fa molts anys que no clapem tranquils. En definitiva, que Lizondo no ens fotrà de forma greu una salut política sotmesa al trasbals i per això mateix preparada con-

tra els embats. Encara hi ha, però, l'aspecte reconfortant de l'assumpte. Una cosa és la captació de vots mitjançant la broma lingüística i la vena folklorista i tota una altra és bregar amb el desgavell urbanístic de la ciutat, el trànsit, les associacions de veïns i una infraestructura cultural inservible per a concursos de tambor i corneta. Ara, els vots

Lizondo no se hace responsable del vuelo".

per a governar en majoria simple, els té. I si no, allí estarà el PP per a tirar-li una maneta. Air Lines Barraqueta: "Apriétense el cinturón, el comandante